

III. JURISPRUDENȚĂ

DECIZIA CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI ÎN CAUZA DRĂGAN ÎMPOTRIVA ROMÂNIEI¹

Potrivit art. 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale „nimeni nu poate fi supus torturii, nici pedepselor sau tratamentelor inumane ori degradante.”

I. Sub aspect procedural vom reține că²:

1. Domnul Adrian Drăgan (reclamantul), a sesizat Curtea la 25 noiembrie 2009, în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (Convenția).

2. Reclamantul s-a plâns în special că în penitenciarele Galați, Rahova și Jilava condițiile sale de detenție au fost inumane. De asemenea, a susținut lipsa unui tratament medical adecvat, faptul că a fost supus la rele tratamente de un agent de pază al penitenciarului și lipsa de eficacitate a anchetei cu privire la aceste evenimente, toate cu încălcarea art. 3 din Convenție.

3. La 4 martie 2014, capetele de cerere referitoare la condițiile inumane de detenție, lipsa tratamentului medical și relele tratamente la care a fost supus de un agent de pază al penitenciarului au fost comunicate Guvernului, iar restul capetelor de cerere au fost declarate inadmisibile, în temeiul art. 54 § 3 din Regulamentul Curții.

II. În fapt vom reține următoarele:

I. Circumstanțele cauzei

4. Reclamantul s-a născut în 1956 și se află în prezent în detenție în Penitenciarul Giurgiu.

5. În ultimii 9 ani a fost condamnat în mai multe rânduri și a fost plasat în detenție în diferite penitenciare. Pentru anumite perioade de timp a fost ținut în spitalele-penitenciare Jilava și Rahova.

6. La 1 noiembrie 2007, reclamantul a fost condamnat de Tribunalul Arad pentru două capete de acuzare, tâlhărie și furt, la 7 ani de închisoare. Instanța a dispus, de asemenea, internarea reclamantului în secția de psihiatrie a Spitalului-Penitenciar București-Jilava până la însănătoșire.

¹ Decizia Curții Europene a Drepturilor Omului în cauza Drăgan împotriva României, C 65.158/09, din 02 februarie 2016.

² Pentru simplificarea lecturii au fost numerotate doar aspectele relevante.

A. Condiții de detenție

1. Versiunea reclamantului

7. În formularele de cerere și scrisorile adresate Curții începând din 2009 reclamantul s-a plâns de supraaglomerarea gravă pe care a trebuit să o suporte în Penitenciarul Galați, unde între 13 și 15 persoane private de libertate erau ținute într-o celulă cu dimensiuni între 20 și 24 mp, ca și în penitenciarele Rahova și Jilava.

8. Reclamantul s-a mai plâns, de asemenea, de slaba calitate a alimentelor și a apei potabile din aceste penitenciare, că nu i s-a oferit întotdeauna un regim alimentar potrivit convingerilor religioase musulmane și că, de cele mai multe ori, ar fi suferit de foame întrucât porțiile nu erau suficiente.

9. În toate cele trei penitenciare apa caldă nu era furnizată decât pentru perioade scurte de timp, în care nu ar fi avut suficientă vreme să se spele pe dinți. În plus, în Penitenciarul Jilava nu era furnizată suficientă apă rece.

10. Reclamantul a susținut în continuare că, deși nu dispunea de resurse financiare și nu mai avea o familie care să îl sprijine, autoritățile din toate cele trei penitenciare nu i-au furnizat îmbrăcăminte necesară, hârtie igienică, săpun de toaletă sau articole de toaletă pentru a se spăla pe dinți.

2. Versiunea Guvernului

a) Penitenciarul Galați

11. În Penitenciarul Galați reclamantul a fost cazat aproximativ 8 luni în 6 celule diferite, inclusiv la infirmerie și în celula destinată celor aflați în "refuz de hrană". În acest penitenciar, celulele au aproximativ 24 mp, cu maximum 15 paturi. Reclamantul a împărțit celulele cu maximum 11 alte persoane private de libertate (2,1 mp de spațiu personal, inclusiv spațiul ocupat de paturi sau alte piese de mobilier).

12. Apa rece era disponibilă la diferite intervale, pentru un total de 7 ore pe zi, și nu era disponibilă între orele 9 p.m. și 6,30 a.m. Calitatea

apei potabile a fost certificată de Autoritatea de Sănătate Publică Galați.

13. Reclamantul primea un regim alimentar potrivit convingerilor sale religioase și compoziția meniului zilnic respecta regulamentele în materie.

14. Articolele de toaletă erau furnizate potrivit bugetului alocat. În cele aproximativ 8 luni pe care reclamantul le-a petrecut în Penitenciarul Galați a primit următoarele: 2 tuburi de pastă de dinți, 6 aparate de ras, 4 tuburi de spumă de ras, 9 săpunuri de calitate inferioară, 6 role de hârtie igienică, 2 periute de dinți și detergent.

15. În cursul detenției în Penitenciarul Galați reclamantul nu a primit vizite și a fost considerat inapt de muncă. Acesta nu avea niciun venit.

b) Penitenciarul Rahova

16. Reclamantul a fost cazat în Penitenciarul Rahova timp de 6 luni și 4 zile. A fost plasat în celule cu o suprafață de 21 mp, pe care le-a împărțit cu alte 9 persoane private de libertate (2,1 mp de spațiu personal, inclusiv spațiul ocupat de paturi sau alte piese de mobilier). Celulele aveau băi dotate cu 2 chiuvete, un duș și o toaletă. Apa rece era disponibilă permanent, iar apa caldă de două ori pe săptămână potrivit unui program.

17. Alimentele erau pregătite în conformitate cu standardele și regulamentele. Renovarea zonelor pentru pregătirea și conservarea alimentelor era în desfășurare la momentul în care au fost transmise observațiile Guvernului.

18. Guvernul a susținut că, în momentul plasării în centrul de detenție, persoanele private de libertate primeau un set de lenjerie de pat.

19. În cursul detenției în Penitenciarul Rahova reclamantul nu a primit vizite, a fost considerat inapt de muncă și nu avea niciun venit.

c) Penitenciarul Jilava

20. Reclamantul s-a aflat în detenție la Penitenciarul Jilava timp de 22 de zile. Câteva zile a împărțit o celulă de aproximativ 40,28 mp alături de alte 27 de persoane private de libertate; existau 30 de paturi, precum și alte piese de mobilier (1,43 mp de spațiu personal, inclusiv spațiul ocupat de paturi sau alte piese de mobilier). Această celulă era dotată cu două toalete și două chiuvete, iar apa rece era disponibilă permanent. În restul perioadei a fost ținut la infirmerie, unde avea la dispoziție aproximativ 6 mp de spațiu personal.

21. Apa caldă era furnizată în spațiile de duș comune potrivit unui program prestabilit de 2 ore luna și vinerea pentru jumătate de penitenciar și

marțea și sâmbăta pentru cealaltă jumătate. Într-una dintre secțiile infirmeriei, în care reclamantul a petrecut 14 zile, erau disponibile 2 dușuri cu apă caldă pentru până la 7 persoane private de libertate, pentru aceleași perioade de timp ca și cele din programul general (2 ore pe săptămână).

22. În cursul celor 22 de zile pe care le-a petrecut în acest penitenciar, reclamantul a primit o rolă de hârtie igienică, un aparat de ras și un tub de spumă de ras.

23. Guvernul a susținut că, la 17 mai 2013, reclamantul a primit, de asemenea, îmbrăcăminte pe care o putea folosi în timpul șederii sale în acest penitenciar, dar nu a depus niciun document în sprijinul acestei afirmații.

24. Reclamantul a primit „meniul pentru religia musulmană” în conformitate cu regulamentul intern.

25. Reclamantul a avut acces la curtea destinată desfășurării exercițiilor timp de 6 ore pe zi.

26. În cursul detenției în Penitenciarul Jilava reclamantul nu a primit vizite și nu a avut niciun venit.

27. La 11 iunie 2013, reclamantul a fost transferat la Penitenciarul Giurgiu.

3. Plângerile depuse de reclamant cu privire la condițiile de detenție

28. Reclamantul a depus numeroase plângeri către autoritățile penitenciarului sau către judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate, subliniindu-și nemulțumirea față de supraaglomerare, slaba calitate a apei potabile sau față de calitatea și cantitatea de alimente pe care o primea. A solicitat în mai multe rânduri să fie plasat într-o celulă pentru ocupare în regim de o persoană și i se dea anumite alimente, cum ar fi ouă prăjite sau cartofi prăjiți.

29. Aceste plângeri au fost întotdeauna respinse ca nefondate.

30. La 30 septembrie 2009, judecătoria de sector din București a respins definitiv plângerea reclamantului referitoare la furnizarea neadecvată a apei potabile în Penitenciarul Jilava, motivând că această situație este rezultatul constrângerilor bugetare. O altă plângere formulată către judecătorul delegat în timp ce reclamantul era în detenție la Penitenciarul Rahova are pe verso nota "Transferat".

31. Plângerile referitoare la supraaglomerare au fost întotdeauna soluționate cu concluzia că

repartizarea deținuților în secțiuni și celule reprezintă o funcție a administrației penitenciarului și că plasarea în celule individuale nu era posibilă și nu era permisă de lege.

32. În mai multe rânduri reclamantul s-a plâns judecătorului delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate că alimentele care îi erau servite în închisoare erau de slabă calitate, iar porțiile nu erau corespunzătoare. Toate plângerile sale au fost respinse ca nefondate, întrucât judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate a considerat că afirmațiile reclamantului ar fi fost contrazise de informațiile transmise de autoritățile din penitenciarele respective.

33. La 7 martie 2013 în timp ce se afla în detenție în Penitenciarul Rahova, reclamantul a solicitat o pereche de pantofi, două perechi de șosete și un trening. O notă privind cererea afirmă că aceasta va fi examinată în funcție de stocuri, dar nu există nicio mențiune ulterioară dacă reclamantul a primit vreunul din articolele solicitate.

B. Tratament medical

1. Starea de sănătate și tratamentul reclamantului

34. În iulie 2009, în urma unui examen stomatologic la Spitalul-Penitenciar Rahova, reclamantul a fost diagnosticat cu parodontită (gradele I și II) și edentație frontală, laterală și terminală. Medicul a prescris tratament specific pentru parodontită, instalarea unei proteze mobile și o dietă lichidă sau semilichidă până la instalarea protezei.

35. Ulterior aceluși moment, reclamantul a fost dus la medicul dentist în numeroase rânduri ca răspuns la cererile sale, în urma crizelor produse de inflamarea gingiilor sau a durerilor dentare. I s-a prescris în mod constant un tratament simptomatic cu medicamente antibiotice sau antiinflamatoare. De fiecare dată medicii au repetat recomandarea pentru urmarea unei diete lichide sau semilichide.

36. În noiembrie 2009, reclamantul a fost diagnosticat cu parodontită marginală generalizată cronică și i-au fost prescrise antibiotice, medicamente antiinflamatoare și igienizarea cavității orale de către un dentist din cadrul sistemului penitenciar. Cu aceeași ocazie a fost, de asemenea, diagnosticat cu inflamarea glandelor salivare și i s-

a prescris efectuarea unei intervenții chirurgicale, care s-a realizat la 28 martie 2013.

37. La 11 mai 2010 reclamantul a fost diagnosticat cu ulcer duodenal și la 11 august 2011 cu gastroduodenită cronică.

38. La 21 iulie 2011, în timpul unei examinări medicale la Penitenciarul Galați, reclamantul, care fusese diagnosticat anterior cu diverse tulburări de personalitate, a fost diagnosticat ca prezentând simptome de paranoia; s-a recomandat să fie internat în secția de psihiatrie a Penitenciarului-Spital Poarta Albă.

39. Între 15 și 19 octombrie 2012, reclamantul a fost internat pentru inflamarea acută a glandelor salivare și stomatită generalizată. A fost externat cu recomandarea de a consuma alimente lichide și semilichide, să se spele pe dinți de trei ori pe zi, să ia antibiotice și să folosească apă de gură.

40. Reclamantului i-a fost extras un dinte la 29 noiembrie 2012.

41. La 24 februarie 2014, reclamantul a fost dus la spitalul penitenciarului având congestie și inflamație a gingiilor. A fost diagnosticat, printre alte afecțiuni, cu otită acută cronică, stomatită generalizată, parodontită apicală cronică, tulburări neurovegetative, conjunctivită și spondiloză.

42. Reclamantul a fost dus în mai multe rânduri la spitale – penitenciar sau la unitatea de urgență a spitalelor publice având nasul spart sau coastele rupte după ce a fost agresat de alte persoane private de libertate.

43. Pe parcursul detenției reclamantul a refuzat tratamentul cu medicamente sau, în câteva rânduri, să fie transportat la Spitalul-Penitenciar Rahova pentru afecțiuni care nu aveau legătură cu afecțiunile sale dentare. În noiembrie 2011 reclamantul, care era într-o stare de agitație, a refuzat să fie examinat de medicul dentist al penitenciarului. La 3 februarie 2014, reclamantul a refuzat efectuarea unei extracții dentare.

2. Plângeri depuse de reclamant cu privire la problemele sale dentare

44. La 15 octombrie 2009, reclamantul s-a plâns autorităților penitenciarului și judecătorului delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate că nu i s-a dat dieta lichidă și semilichidă care îi fusese prescrisă de medic. La 3 noiembrie 2009 judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate de la Penitenciarul Rahova a respins plângerea, fiind de acord cu

autoritățile penitenciarului că nu exista o prescripție din partea unui medic pentru o astfel de dietă în dosarul medical al reclamantului. O altă plângere similară depusă de reclamant în ianuarie 2013 a fost respinsă de către judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate din același motiv.

45. La 21 mai 2012, în august 2012 și la 10 septembrie 2012, reclamantul s-a plâns administrației penitenciarului că are dureri de dinți și că nu poate să mănânce întrucât nu i s-a dat o dietă lichidă, așa cum a solicitat. Nu există răspunsuri la aceste plângeri în dosarul de penitenciar al reclamantului, transmis de Guvern.

46. În ianuarie 2013 reclamantul s-a plâns judecătorului delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate despre slaba calitate a alimentelor servite în penitenciar; legumele nu erau suficient gătite; primise oase fără carne. În continuare s-a plâns că nu i s-a dat dieta lichidă prescrisă de medici și că a primit astfel în mod constant alimente pe care nu putea să le mestece și să le mănânce. Administrația penitenciarului a afirmat în fața judecătorului că reclamantului nu i-a fost prescrisă nicio dietă specială de către un medic și că alimentele servite în închisoare erau în conformitate cu reglementările și în limitele bugetului de 4,06 lei per deținut pe zi (aproximativ 1 euro). La 8 ianuarie 2013, judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate a respins plângerea reclamantului ca fiind nefondată, având în vedere că alimentele primite de reclamant erau în conformitate cu regulamentele și bugetul.

47. În martie 2013, reclamantul s-a plâns din nou în fața judecătorului delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate. El a afirmat că, din cauza problemelor sale dentare, nu putea mânca alimentele servite în închisoare. Reclamantul a menționat despre carne că nu era gătită suficient și că, foarte des, în timp ce era transportat, a primit șuncă crudă, nefeliată, și biscuiți, alimente pe care el nu le putea mânca. La 21 martie 2013, judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate a respins plângerea reclamantului pe motiv că faptele descrise de acesta au fost infirmate de autoritățile penitenciarului. La acel moment, niciun medic nu prescriesese ca reclamantul să primească dietă lichidă sau semilichidă. La 14 mai 2013, judecătoria de sector din București a respins definitiv plângerea

reclamantului, susținând că meniurile din penitenciar erau preparate și administrate în conformitate cu regulamentele interne și în limitele bugetului.

48. La 16 și 25 iunie, 23 decembrie 2013 și la 12 și 24 martie 2014, reclamantul s-a plâns administrației penitenciarului de dureri de dinți și a solicitat tratament pentru parodontită. Autoritățile au răspuns la aceste plângeri că medicul este în concediu și că va fi stabilită ulterior o programare.

C. Rele tratamente pretins aplicate de un agent de pază al penitenciarului

49. Potrivit reclamantului, la 14 februarie 2013, în timp ce era transportat la o infirmerie din afara închisorii, a fost supus la rele tratamente de un agent de pază al penitenciarului care îl escorta.

50. Imediat după incident, reclamantul a depus o plângere penală împotriva agentului de pază al penitenciarului pentru rele tratamente și purtare abuzivă.

51. La 27 noiembrie 2013, parchetul de pe lângă judecătoria de sector din București a emis o rezoluție de neîncepere a urmăririi penale în cauză. Potrivit unei copii a jurnalului de corespondență al penitenciarului, astfel cum a fost transmisă de Guvern, reclamantul a primit o copie a rezoluției la 12 decembrie 2013.

52. Reclamantul nu a contestat această rezoluție în fața procurorului ierarhic superior, astfel cum prevede Codul de procedură penală.

III. În continuare, Curtea amintește în cuprinsul deciziei dispozițiile legale și practica din dreptul intern precum și standardele internaționale relevante.

53. Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor prevede la art. 38 că persoanele private de libertate au dreptul să depună plângeri cu privire la măsurile adoptate de autoritățile penitenciarului în ceea ce privește drepturile lor, în fața unui judecător delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate delegat de curtea de apel să supravegheze respectarea acestor drepturi. Deciziile judecătorului delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate pot fi contestate în fața unei instanțe judecătorești. Judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate și instanța pot fie să anuleze

măsura contestată, fie să respingă plângerea. Legea nr. 275/2006 prevede, de asemenea, că pedepsele se execută în condiții care să asigure respectarea demnității umane și că, printre alte prevederi, persoanele private de libertate trebuie să poarte ținută civilă atunci când își ispășesc pedepsele, iar în cazul în care nu dispun de așa ceva, aceasta se asigură gratuit de către autoritățile penitenciarului.

54. Ordinul nr. 433/C al ministrului justiției din 5 februarie 2010 pentru aprobarea Normelor minime obligatorii privind condițiile de cazare a persoanelor private de libertate a intrat în vigoare la 15 februarie 2010. Conform acestui ordin, camerele de cazare trebuie să asigure cel puțin 6 metri cubi de persoană (circa 2 mp) pentru persoanele private de libertate încadrate în regimul semideschis sau deschis și 4 mp pentru celelalte categorii de persoane private de libertate, inclusiv minori și persoane arestate preventiv.

55. Ordinul comun nr. 1.361/C/1.016/2007 al ministrului justiției și al ministrului sănătății din 6 iulie 2007 privind asigurarea asistenței medicale persoanelor private de libertate prevedea, printre altele, că numai persoanele private de libertate care și-au pierdut mai mult de 50% din funcția masticatorie în perioada detenției și care nu au nicio posibilitate financiară au dreptul la o proteză gratuită. În celelalte cazuri, persoanele private de libertate trebuie să suporte o parte din contravaloarea unei astfel de proteze.

56. De asemenea se face referire la pct. 14 din Hotărârea Guvernului nr. 1.113 din 3 noiembrie 2010 pentru modificarea și completarea Regulamentului de aplicare a Legii nr. 275/2006 precum și la ordinul comun al ministrului justiției și ministrului sănătății – Ordinul nr. 429/125/2012. Acest ordin prevede că și contravaloarea protezelor dentare suportate de persoanele private de libertate este acoperită parțial de sistemul de asigurări sociale de stat și parțial de persoana privată de libertate. Partea de contribuție de la sistemul de asigurări sociale de stat se recalculează anual, potrivit anumitor factori.

57. Într-o scrisoare adresată agentului guvernamental la 8 mai 2013, Administrația Națională a Penitenciarelor a declarat că, între 7 februarie 2012 și 8 mai 2013, 2 persoane private de libertate au beneficiat de dispozițiile art. 39 din noul ordin comun. Scrisoarea mai menționa faptul că nu exista un buget special alocat penitenciarelor

pentru a îndeplini aceste cerințe și că eventualele costuri generate de achiziționarea de proteze dentare trebuie să fie deduse din bugetul general pentru servicii medicale.

58. Părțile relevante din rapoartele elaborate de Comitetul Helsinki român în urma vizitelor acestora în penitenciarele Rahova și Jilava sunt citate în Iacov Stanciu împotriva României (nr. 35.972/05, pct. 146–58, 24 iulie 2012). Constatările lor în ceea ce privește Penitenciarul Galați sunt citate în Porumb împotriva României (nr. 19.832/04, pct. 48, 7 decembrie 2010).

59. Extrase din părțile relevante ale rapoartelor generale ale Comitetului European pentru Prevenirea Torturii și Tratatelor sau Pedepselor Inumane sau Degradante (CPT), precum și din rapoartele acestora privind penitenciarele din România sunt, de asemenea, redată în Iacov Stanciu (citată anterior, pct. 121–27).

IV. ÎN DREPT

I. Cu privire la pretinsa încălcarea art. 3 din Convenție, reclamantul s-a plâns de condițiile sale inumane de detenție, de lipsa tratamentului medical, de lipsa unei diete adecvate pentru afecțiunile sale dentare și de relele tratamente la care a fost supus de un agent de pază al penitenciarului.

A. Cu privire la admisibilitate

60. Guvernul a obiectat că reclamantul nu a epuizat căile de recurs interne în ceea ce privește plângerea sa referitoare la relele tratamente la care a fost supus de către un agent de pază al penitenciarului. Guvernul a susținut că reclamantul nu a contestat Rezoluția procurorului din 27 noiembrie 2013 în fața procurorului ierarhic superior și ulterior în fața instanțelor, astfel cum prevede Codul de procedură penală.

61. Reclamantul a afirmat că nu a primit niciodată rezoluția procurorului.

62. Curtea observă că rezoluția în cauză a fost trimisă reclamantului la 12 decembrie 2013 și că reclamantul nu a contestat-o în fața procurorului ierarhic superior și a instanțelor de judecată. Rezultă că această parte a cererii trebuie respinsă în temeiul art. 35 § 1 și art. 35 § 4 din Convenție pentru neepuizarea căilor de recurs interne.

63. În ceea ce privește capetele de cerere referitoare la condițiile de detenție, lipsa tratamentului medical și dieta oferită, Curtea observă că acestea nu sunt în mod vădit nefondate în sensul art. 35 § 3 lit. (a) din Convenție. De asemenea, observă că nu sunt inadmisibile din alte motive. Prin urmare, trebuie să fie declarate admisibile.

B. Cu privire la fond

1. Capătul de cerere referitor la condițiile materiale de detenție

a) Argumentele părților

64. Reclamantul s-a plâns de supraaglomerarea severă, de calitatea slabă a alimentelor și a apei potabile, furnizarea necorespunzătoare a apei calde și de faptul că nu i-au fost puse la dispoziție haine sau articole de toaletă. Reclamantul a susținut că numeroasele sale plângeri referitoare la aceste condiții de detenție au rămas nerezolvate de autoritățile din penitenciar. Făcând referire la rapoartele Comitetului Helsinki român citate în Cauza Iacov Stanciu (citată anterior, pct. 146-63), reclamantul a susținut că acele condiții pe care le-a descris au fost, de asemenea, confirmate de către organizația sus-menționată în urma vizitelor în penitenciarele Galați, Rahova și Jilava.

65. Referitor la informațiile prezentate cu privire la condițiile generale de detenție, Guvernul a subliniat că autoritățile interne au luat toate măsurile necesare pentru a se asigura că reclamantul beneficia de condiții de detenție adecvate.

b) Motivarea Curții

66. Curtea reamintește că, în temeiul art. 3 din Convenție, statul trebuie să se asigure că o persoană este ținută în detenție în condiții compatibile cu respectarea demnității sale umane, că modul și tipul de executare a măsurii de detenție nu o supun stresului sau unor greutăți de o intensitate care depășește nivelul inevitabil de suferință inerent detenției și că, având în vedere nevoile practice ale detenției, sănătatea și bunăstarea acesteia sunt asigurate în mod adecvat [a se vedea Kudca împotriva Poloniei (MC), nr. 30.210/96, pct. 94, CEDO 2000-XI, și Enășoiaie împotriva României, nr. 36.513/12, pct. 46, 4 noiembrie 2014].

67. Atunci când se evaluează condițiile de detenție trebuie să se țină seama de efectele cumulate ale condițiilor respective, precum și de acuzațiile specifice făcute de reclamant [a se vedea Dougoz împotriva Greciei, nr. 40.907/98, pct. 46, CEDO 2001-II, și Todireasa împotriva României (nr. 2), nr. 18.616/13, pct. 54, 21 aprilie 2015].

68. Lipsa acută a spațiului în camerele penitenciarului reprezintă un factor semnificativ ce trebuie luat în considerare atunci când se stabilește dacă acele condiții de detenție descrise au fost "degradante" în sensul art. 3 (a se vedea Enășoiaie, citată anterior, pct. 47, și Karalevieius împotriva Lituaniei, nr. 53.254/99, pct. 39, 7 aprilie 2005).

69. Curtea observă de asemenea că, pe lângă supraaglomerare, alte aspecte privind condițiile fizice de detenție sunt relevante pentru evaluarea conformității cu art. 3 (a se vedea Babushkin împotriva Rusiei, nr. 67.253/01, pct. 44 și 48, 18 octombrie 2007, și Iacov Stanciu, citată anterior, pct. 169). Curtea a stabilit că următoarele condiții de detenție ridică o problemă în temeiul art. 3 din Convenție: lipsa mobilierului corespunzător în celule; instalații sanitare necorespunzătoare, precum numărul limitat de toalete și chiuvete pentru un mare număr de persoane private de libertate; chiuvete în celulă doar cu apă rece pentru diverse necesități (igienă personală, spălatul hainelor și obiectelor personale, curățarea toaletelor); acces limitat la dușuri cu apă caldă; condiții igienice necorespunzătoare în general; slaba calitate a alimentelor (a se vedea Iacov Stanciu, citată anterior, pct. 175).

70. Revenind la cauza prezentă, Curtea observă că reclamantul s-a plâns de condițiile inumane în care a fost ținut în detenție pe o perioadă de un an și 3 luni în penitenciarele Galați, Rahova și Jilava.

71. Guvernul a recunoscut existența supraaglomerării în toate locurile de detenție în care s-a aflat reclamantul. Mai precis, statisticile furnizate de Guvern în replică la acuzațiile reclamantului legate de supraaglomerare arată că, în majoritatea timpului, spațiul personal al reclamantului era semnificativ mai mic decât cel impus de jurisprudența Curții. Curtea accentuează faptul că aceste cifre erau chiar mai mici în realitate, ținând cont de faptul că aceste celule includeau și paturile deținuților și alte obiecte de mobilier. Această

stare a lucrurilor ridică în sine o problemă în temeiul art. 3 din Convenție [a se vedea Iacov Stanciu, citată anterior, pct. 173; Cotleț împotriva României (nr. 2), nr. 49.549/11, pct. 34, 1 octombrie 2013; și Todireasa, citată anterior, pct. 57].

72. Reclamantul s-a plâns, de asemenea, de calitatea slabă a alimentelor și a apei potabile și de furnizarea necorespunzătoare a apei calde și reci. Aceste acuzații nu au fost respinse de către Guvern, care s-a limitat la a declara că atât calitatea, cât și cantitatea alimentelor și apei au fost în conformitate cu regulamentele și constrângerile bugetare și că apa caldă și rece au fost furnizate în conformitate cu un program stabilit de administrația penitenciarului. În plus, Curtea observă că acuzațiile reclamantului referitoare la calitatea slabă a apei potabile în Penitenciarul Jilava au fost confirmate de instanțele interne. În ceea ce privește furnizarea de apă caldă și rece nu a fost dat niciun detaliu de către Guvern dacă programul stabilit de administrația penitenciarului a fost efectiv adaptat la numărul de persoane private de libertate.

73. În ceea ce privește plângerea reclamantului privind furnizarea de articole de toaletă și haine, este evident din observațiile Guvernului că reclamantului nu i-au fost furnizate suficiente articole de acest tip, astfel încât să fie în măsură să își mențină o igienă personală adecvată. De exemplu, în perioada petrecută în Penitenciarul Galați, reclamantul a primit un tub de pastă de dinți în 4 luni și o bucată de săpun pe lună pe care se presupunea că trebuie să o utilizeze pentru a se spăla zilnic pe mâini, precum și pentru a face duș. Guvernul nu a prezentat informații cu referire la celelalte penitenciare despre care s-a plâns reclamantul. În ceea ce privește îmbrăcămintea, Guvernul s-a limitat doar la a cita textul regulamentului care reglementează furnizarea hainelor pentru deținuți, dar nu a prezentat niciun document care să indice dacă reclamantul a primit efectiv hainele necesare

74. În plus, acuzațiile reclamantului referitoare la condițiile de detenție din penitenciarele Galați, Rahova și Jilava corespund constatărilor specifice ale Comitetului Helsinki român privind vizitele sale în aceste penitenciare, precum și constatărilor generale ale CPT în ceea ce privește penitenciarele din România.

75. Curtea a constatat, de nenumărate ori, o încălcare a art. 3 din Convenție având drept motiv lipsa de spațiu personal alocat persoanelor private de libertate, condițiile de igienă nesatisfăcătoare și slaba calitate a alimentelor în penitenciarele Galați, Rahova și Jilava (a se vedea Toma Barbu împotriva României, nr. 19.730/10, 30 iulie 2013; Iacov Stanciu, citată anterior; și Porumb, citată anterior). În speță, Guvernul nu a prezentat argumente sau informații care să permită Curții să ajungă la o concluzie diferită. Nu numai că niciuna dintre condițiile de mai sus nu respectă standardele europene stabilite de CPT, dar, după cum s-a pronunțat deja Curtea, efectul cumulat al supraaglomerării în dormitoare de mare capacitate – uneori și insalubre –, slaba calitate a alimentelor și condițiile de igienă precare se pot dovedi dăunătoare pentru persoanele private de libertate (a se vedea Todireasa, citată anterior, pct. 61).

76. Considerentele de mai sus sunt suficiente pentru a permite Curții să concluzioneze că, în mod cumulativ, toate condițiile de detenție ale reclamantului sus-menționate i-au cauzat acestuia un grad de suferință care a depășit nivelul inevitabil de suferință inerent detenției și au atins astfel gradul minim de gravitate necesar pentru a constitui tratament degradant în sensul art. 3 din Convenție.

Prin urmare, a fost încălcat art. 3 din Convenție.

2. Capătul de cerere privind tratamentul medical a) Argumentele părților

77. Reclamantul a susținut că autoritățile penitenciarului nu i-au asigurat tratament medical adecvat pentru parodontită. Mai precis, recomandarea medicului său din 2009 de a i se instala o proteză dentară și de a i se acorda o dietă semilichidă sau lichidă nu a fost soluționată de autorități. Ca urmare, a trebuit să sufere de foame și dureri constante, a pierdut aproape 70% din dentiție și a dezvoltat ulcer și gastroduodenită. A adus această situație în atenția autorităților competente în repetate rânduri, fără niciun efect. Reclamantul a susținut că regulamentul care prevedea ca suportarea cheltuielilor pentru proteze dentare pentru persoanele private de libertate care nu au niciun venit să fie efectuată în comun de sistemul de securitate socială și bugetul penitenciarului a fost inefficient, întrucât nu a existat niciun buget special alocat lucrărilor protetice pentru persoa-

nele private de libertate și, potrivit informațiilor transmise de autoritățile naționale, doar 2 persoane private de libertate au beneficiat de acest sistem de plăți între 2012 și 2013. Reclamantul a concluzionat că suferința la care a fost supus din cauza inacțiunii autorităților pentru o perioadă mai mare de 5 ani a depășit pragul necesar pentru a constitui un tratament degradant în temeiul art. 3 din Convenție.

78. Guvernul a subliniat faptul că reclamantul a primit dietă specială pentru persoanele private de libertate care sunt bolnave, formată din alimente ușor masticabile. În ceea ce privește tratamentul medical, reclamantul a fost tratat în mod adecvat pentru afecțiunile sale dentare. În plus, reclamantul a refuzat în mai multe rânduri să fie transportat la spitale– penitenciar pentru a primi tratament medical și că, de exemplu, în una dintre ocazii, a refuzat să fie transportat pentru tratament într-un alt penitenciar, echipat cu o secție stomatologică. În plus, nu a cerut în mod specific o proteză dentară și nu a informat autoritățile cu privire la situația sa financiară, pentru a putea beneficia de prevederile Ordinului nr. 429/C/125 din 7 februarie 2012.

Guvernul a concluzionat că legislația națională și sistemul intern i-au oferit reclamantului accesul efectiv la un tratament dentar adecvat.

b) Motivarea Curții

79. Curtea a subliniat în mai multe rânduri că lipsa unui tratament medical adecvat în penitenciar poate prin ea însăși ridica o problemă în temeiul art. 3, chiar dacă starea de sănătate a reclamantului nu impune eliberarea sa imediată. Statul trebuie să se asigure că, date fiind nevoile practice ale detenției, sănătatea și bunăstarea unei persoane private de libertate sunt asigurate în mod adecvat, acordându-i, între altele, asistența medicală necesară [a se vedea Kudca împotriva Poloniei (MC), nr. 30.210/96, pct. 93-94, CEDO 2000-XI; Sarban împotriva Moldovei, nr. 3.456/05, pct. 90, 4 octombrie 2005; și Cirillo împotriva Italiei, nr. 36.276/10, pct. 35, 29 ianuarie 2013].

80. Curtea reiterează în continuare că tratamentul medical în unitățile penitenciare trebuie să fie adecvat și comparabil cu calitatea tratamentului pe care autoritățile statului s-au angajat să îl ofere întregii populații. Acest lucru nu înseamnă totuși că fiecărei persoane private de

libertate trebuie să îi fie garantat același tratament medical care este disponibil în cele mai bune unități de sănătate din afara unităților penitenciare (a se vedea Cara-Damiani împotriva Italiei, nr. 2.447/05, pct. 66, 7 februarie 2012).

81. Simplul fapt că o persoană privată de libertate este văzută de un medic și primește un anumit tip de tratament nu poate duce automat la concluzia că asistența medicală este corespunzătoare (a se vedea Hummatov împotriva Azerbaidjanului, nr. 9.852/03 și 13.413/04, pct. 116, 29 noiembrie 2007). Autoritățile trebuie să se asigure totodată că se păstrează un dosar complet privind starea de sănătate a persoanei private de libertate și tratamentul primit în cursul detenției (a se vedea, de exemplu, Khudobin împotriva Rusiei, nr. 59.696/00, pct. 83, CEDO 2006-XII), că diagnosticul și îngrijirile sunt prompte și corecte (a se vedea Hummatov, citată anterior, pct. 115, și Melnik împotriva Ucrainei, nr. 72.286/01 pct. 104-106, 28 martie 2006) și că, acolo unde natura afecțiunii medicale o impune, supravegherea este periodică și sistematică și implică o strategie terapeutică comprehensivă menită să vindece afecțiunile persoanei private de libertate sau să prevină agravarea lor, mai degrabă decât să le abordeze în mod simptomatic (a se vedea Hummatov, citată anterior, pct. 109 și 114; Sarban, citată anterior, pct. 79; și Popov împotriva Rusiei, nr. 26.853/04, pct. 211, 13 iulie 2006). De asemenea, autoritățile trebuie să demonstreze că au fost create condițiile necesare pentru a se urma în mod concret tratamentul prescris (a se vedea Visloguzov împotriva Ucrainei, nr. 32.362/02, pct. 69, 20 mai 2010).

82. În cele din urmă, simplul fapt al deteriorării stării de sănătate a reclamantului, deși capabil să ridice, într-o etapă inițială, anumite îndoieli în ceea ce privește caracterul adecvat al tratamentului în penitenciar, nu este suficient ca atare pentru constatarea încălcării obligațiilor pozitive ale statului în temeiul art. 3 din Convenție dacă, pe de altă parte, se poate stabili că autoritățile interne de resort au recurs în timp util la toate măsurile medicale rezonabil posibil într-un efort conștient de a împiedica evoluția bolii în cauză. Într-adevăr, obligația statului de a vindeca o persoană privată de libertate care este grav bolnavă este o obligație de mijloace, nu de rezultat (a se vedea, printre altele, Goloshvili împotriva Georgiei, nr. 45.566/08,

pct. 38, 20 noiembrie 2012, și Cirillo, citată anterior, pct. 37).

83. În cauza prezentă, Curtea observă că, în iulie 2009, reclamantul a fost diagnosticat cu parodontită (gradele I și II) și edentație frontală, laterală și terminală și i s-a prescris instalarea unei proteze dentare. 4 ani și 7 luni mai târziu, la 24 februarie 2014, când reclamantul a fost dus la spital pentru congestie și umflarea gingiilor, starea sa medicală evoluase către parodontită apicală cronică și stomatită generalizată.

84. În pofida diagnosticului inițial și a evoluției acestuia, Curtea observă că reclamantul a fost tratat constant în mod simptomatic cu medicamente antibiotice și antiinflamatoare. Nu a fost ținut niciun dosar detaliat privind evoluția bolii și procentul dinților pierduți de reclamant. În plus, nu s-a stabilit o strategie terapeutică menită, pe cât posibil, să vindece parodontita reclamantului ori să prevină agravarea acesteia odată cu pierderea suplimentară a dentiției și inflamația generalizată a gingiilor.

85. Curtea observă că, potrivit afirmațiilor Guvernului, reclamantul a refuzat tratamentul medical în mai multe rânduri. Cu toate acestea, din dosar nu este evident că reclamantului i-a fost oferit un tratament protetic pentru parodontită, pe care el să îl refuze. De asemenea, nu este evident dacă reclamantul a contribuit sub vreo formă la agravarea stării sale de sănătate (a contrario, Epnors-Gefnors împotriva Letoniei, nr. 37.862/02, pct. 44, 29 mai 2012, și V.D. împotriva României, nr. 7.078/02, pct. 100, 16 februarie 2010).

86. Guvernul a subliniat, de asemenea, că recomandarea medicului de instalare a unei proteze nu a fost pusă în aplicare deoarece reclamantul nu a solicitat nici dispozitivul, nici plata contribuției la tratament din bugetul penitenciarului. În această privință, Curtea observă că reclamantul a alertat autoritățile cu privire la situația sa în numeroase ocazii. Mai precis, reclamantul s-a plâns de 5 ori de dureri de dinți de nesuportat și a solicitat un tratament pentru această suferință, fără a primi un răspuns relevant din partea autorităților penitenciarului. În plus, reclamantul a depus plângeri în fața judecătorului delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate de 3 ori, atrăgând atenția autorităților asupra faptului că problemele sale dentare sunt atât de grave încât îl împiedică să mănânce alimentele servite în penitenciar. Toate aceste plângeri au fost respinse ca nefondate. În plus,

reiese în mod evident din dosar că autoritățile penitenciarului erau conștiente de lipsa de mijloace financiare a reclamantului.

87. În ceea ce privește o eventuală solicitare din partea reclamantului pentru coplata din bugetul penitenciarului a costului pentru tratamentul protetic, Curtea observă că regulamentul în vigoare până în 2012 a fost deja analizat și declarat inefficient în cauza V.D., în care Curtea a constatat o problemă sistemică cauzată de deficiențele din sistemul de asigurări medicale pentru asigurarea serviciilor stomatologice persoanelor private de libertate lipsite de orice mijloace financiare. La 7 februarie 2012 a intrat în vigoare un nou regulament care prevede că, în cazurile în care persoanele private de libertate nu au mijloacele financiare necesare, partea lor de cheltuieli va fi acoperită de administrația penitenciarului, dintr-un buget special. Cu toate acestea, în această privință, Guvernul a informat că nu a existat niciun buget special alocat pentru acest tip de cheltuieli și, într-o perioadă de un an, doar două persoane private de libertate din întregul sistem penal românesc au beneficiat efectiv de acest ajutor financiar. În lumina celor de mai sus, Curtea consideră că Guvernul nu a probat eficiența noului sistem pus în aplicare în 2012.

88. În plus, având în vedere patologia psihiatrică a reclamantului, Curtea reamintește că a hotărât anterior, în cauze care implică persoane cu dizabilități mintale, că trebuie acordată atenție vulnerabilității acestora, în special în ceea ce privește incapacitatea lor, în unele situații, de a-și pleda în mod coerent cauza [a se vedea V.D., citată anterior, pct. 87, și B. împotriva României (nr. 2), nr. 1.285/03, pct. 78, 19 februarie 2013]. În această privință, Curtea observă că reclamantul nu ar fi trebuit plasat într-un penitenciar, ci mai degrabă într-un spital de psihiatrie, astfel cum fusese decis de instanțele interne în momentul condamnării sale penale, în 2007, și astfel cum reconfirmase medicul său în 2011.

89. În concluzie, având în vedere cele de mai sus și ținând seama de circumstanțele speciale ale cauzei, Curtea consideră că reclamantului nu i se poate reproșa că nu a depus încă o anumită cerere, astfel cum sugerează Guvernul.

90. În ceea ce privește plângerea reclamantului privind faptul că autoritățile nu i-au asigurat o dietă lichidă sau semilichidă prescrisă, Curtea observă că, în iulie 2009, reclamantului i-a fost

prescrisă o dietă lichidă sau semilichidă până în momentul în care i se va instala o proteză. Această recomandare inițială a fost total ignorată de autoritățile penitenciarului, care i-au asigurat reclamantului acest tip de dietă doar pentru perioade limitate de timp. În plus, plângerile reclamantului în această privință formulate către judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate și, ulterior, către instanțele de judecată au fost respinse fără să fi fost analizate în detaliu, din motive care au inclus constrângerile bugetare sau chiar pe motiv că autoritățile penitenciarului au afirmat că nu a existat nicio prescripție pentru o astfel de dietă în dosarul medical al reclamantului.

91. Considerațiile de mai sus sunt suficiente pentru a permite Curții să concluzioneze că reclamantul nu a primit asistență medicală corespunzătoare și o dietă adecvată pentru parodontită, care, în sine, având în vedere perioada lungă în cauză și consecințele în ceea ce privește sănătatea reclamantului, i-au cauzat reclamantului o suferință care a atins pragul de tratament inuman și degradant interzis de art. 3 din Convenție.

Prin urmare, a fost încălcat art. 3 din Convenție.

II. Cu privire la aplicarea art. 41 din Convenție

A. Prejudiciu

92. Reclamantul a solicitat 200.000 euro (EUR) cu titlu de daune morale pentru suferințele la care a fost supus, având în vedere condițiile inumane ale detenției sale, lipsa unui tratament medical corespunzător și lipsa unei diete adecvate pentru parodontită și relele tratamente la care a fost supus de un agent de pază al penitenciarului.

93. Guvernul a susținut că pretențiile reclamantului sunt excesive.

94. Curtea observă că în prezenta cauză a constatat o încălcare a art. 3 din Convenție din două motive distincte, având în vedere condițiile de viață inumane din penitenciarele în care a fost cazat reclamantul și lipsa unei asistențe medicale corespunzătoare și a unei diete adecvate pentru parodontită. În consecință, având în vedere circumstanțele cauzei văzute în ansamblul ei și pronunțându-se în echitate, Curtea acordă reclamantului 11.000 EUR cu titlu de despăgubire pentru prejudiciul moral.

B. Cheltuieli de judecată

95. Reclamantul a solicitat totodată 5.192,5 EUR cu titlu de cheltuieli de judecată în fața Curții. Mai precis, 4.892,5 EUR pentru onorariile avocatului, de achitat direct în contul avocatului, și 300 EUR pentru suport tehnic și diferite cheltuieli pentru corespondență efectuate de Comitetul Helsinki român, de achitat direct în contul respectivei organizații. Reclamantul a prezentat un contract semnat de reprezentantul său și un document detaliat care indică numărul de ore lucrate pentru pregătirea cauzei. El a prezentat, de asemenea, un acord semnat cu Comitetul Helsinki, prin care acesta din urmă se angaja să îi ofere suport tehnic și să plătească taxele de corespondență efectuate în fața Curții.

96. Guvernul consideră că numărul de ore lucrate în cauză indicat de avocat este, într-o oarecare măsură, excesiv. Acesta consideră că, având în vedere obiectul cauzei, un avocat diligent ar fi avut nevoie de mai puțin timp pentru a lucra în cauză. În continuare, Guvernul afirmă că suma de 300 EUR solicitată de Comitetul Helsinki nu a fost susținută de vreo dovadă.

97. Curtea reiterează faptul că, pentru rambursarea cheltuielilor de judecată, în temeiul art. 41, trebuie să se stabilească caracterul real, necesar și rezonabil al acestora [a se vedea, de exemplu, Nilsen și Johnsen împotriva Norvegiei (MC), nr. 23.118/93, pct. 62, CEDO 1999-VIII, și Cobzaru împotriva României, nr. 48.254/99, pct. 110, 26 iulie 2007]. În conformitate cu art. 60 § 2 din Regulamentul Curții, toate cererile trebuie să fie însoțite de informații detaliate, în caz contrar Curtea putând respinge integral sau parțial cererea.

98. În cauza de față, având în vedere criteriile menționate mai sus și lista detaliată prezentată de reclamant, Curtea consideră rezonabil să acorde reclamantului suma de 3.000 EUR, în ceea ce privește onorariile avocatului, din care se scade suma deja primită în temeiul acestui capăt de cerere sub formă de asistență judiciară (850 EUR), în total 2.150 EUR, de plătit direct în contul bancar specificat de reprezentatul reclamantului.

C. Dobânzi moratorii

99. Curtea consideră necesar ca rata dobânzilor moratorii să se întemeieze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal, practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu trei puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,
În unanimitate,
CURTEA:

1. declară capetele de cerere întemeiate pe art. 3 privind condițiile de detenție și lipsa unui tratament medical adecvat și a unei diete corespunzătoare admisibile, iar celelalte capete de cerere inadmisibile;

2. hotărăște că a fost încălcat art. 3 din Convenție din cauza condițiilor de detenție ale reclamantului și a lipsei unui tratament dentar adecvat și a unei diete corespunzătoare;

3. hotărăște:

a) că statul pârât trebuie să plătească, în termen de trei luni de la data rămânerii definitive a hotărârii în conformitate cu art. 44 § 2 din Convenție, următoarele sume, care trebuie convertite în moneda națională a statului pârât la rata de schimb aplicabilă la data plății:

(i) 11.000 EUR (unsprezece mii euro), plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit reclamantului, pentru prejudiciul moral;

(ii) 2.150 EUR (două mii o sută cincizeci de euro), de plătit direct doamnei Nicoleta Tatiana Popescu;

b) că, de la expirarea termenului menționat și până la efectuarea plății, aceste sume trebuie majorate cu o dobândă simplă, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei puncte procentuale;

4. respinge cererea de acordare a unei reparații echitabile pentru celelalte capete de cerere.

DECIZIA CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI ÎN CAUZA POEDE ÎMPOTRIVA ROMÂNIEI¹

Potrivit art. 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale „nimeni nu poate fi supus torturii, nici pedepselor sau tratamentelor inumane ori degradante”.

I. Sub aspect procedural vom reține că²:

PROCEDURA

1. Domnul Puiu Cristinel Poede (reclamantul), a sesizat Curtea la 21 iunie 2011, în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (Convenția).

2. Reclamantul a susținut că a fost supus la rele tratamente de către forțele de ordine și a denunțat lipsa unei anchete efective în această privință.

II. În fapt vom reține următoarele:

I. Circumstanțele cauzei

3. Reclamantul s-a născut în anul 1975 și locuiește în Vaslui.

A. Interpelarea reclamantului din 18 august 2009

4. Incidentele denunțate de reclamant au survenit, potrivit acestuia, în următorul context:

– La 18 august 2009, în jurul orei 22, acesta îl însoțea pe fratele său, care conducea un autoturism în orașul Vaslui. Din cauza unei pene, fratele său a oprit autoturismul, l-a parcat și a plecat să caute o cheie pentru a desface prezoanele antifurt ale roții. Acesta a rămas lângă mașină, așteptându-l pe fratele său.

5. În ceea ce privește pretinsele incidente, reclamantul le descrie în esență astfel:

– La scurt timp, au sosit doi agenți de poliție. Aceștia i-au indicat că parcase autoturismul într-o zonă în care parcare era interzisă și i-au solicitat prezentarea unui act de identitate. Acesta le-a explicat polițiștilor că autoturismul a rămas în pană și că nu putea să prezinte cartea sa de identitate, deoarece o lăsase la autoritatea locală

¹ Decizia Curții Europene a Drepturilor Omului în cauza Poede împotriva României, C 40.549/11, din 15 septembrie 2015.

² Pentru simplificarea lecturii au fost numerotate doar aspectele relevante.